

Arrest

nr. 220 339 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE, loco advocaat J. HARDY, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 september 2017 en hebben zich vluchteling verklaard op 20 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 17 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 25 mei 2018.

1.3. Op 11 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.K.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 29 mei 1987 geboren in Ain el Hillweh te Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw familie is oorspronkelijk van Safad stad afkomstig en werd in 1948 door de Israëli's verdreven. U bent UNRWA geregistreerd. Toen u 12 jaar was verhuisde u naar het el Rashidiyah kamp waar de meerderheid van uw familieleden woonde. U ging tot het tweede middelbaar naar school en werkte vervolgens in de landbouw en als schilder. In 2007 ging u zich uit economische overwegingen melden bij Fatah. U werd ingeschakeld als bewaker van de financiële afdeling van een Fatah kantoor in Rashidiyah. U werkte er in shiften van twee dagen, waarna u enkele dagen thuis mocht blijven. In 2010 huwde u met K.(...) F.(...) (O.V. X) en bouwden jullie zelf een huis in el Rashidiyah kamp. Begin april 2017 werden jullie door uw overste M.(...) e.(...) N.(...) verzameld. Hij deelde jullie mee dat jullie naar Ain el Hillweh moesten gaan om de kantoren van Fatah te gaan bewaken. De Fatah militairen die er aanwezig waren, werden immers ingeschakeld in de strijd tegen Bilal Badr en consoorten. Op 8 april 2017 ging u met nog twintig andere militairen naar Ain el Hillweh. Jullie bleven er tot 14 april 2017 en keerden vervolgens terug naar el Rashidiyah. De groep rond Bilal Badr maakte bekend dat ze wraak zouden nemen op diegene die deelgenomen hadden aan de strijd in Ain el Hilweh.

Op 24 april 2017 werd uw huis in brand gestoken. Uw schoonbroer probeerde de brand te blussen waardoor hij gewond raakte aan zijn schouder. U verbleef tot 25 juni 2017 in het kantoor van Fatah waar u werkte. U ging vervolgens in het huis van uw oom wonen in de el Ain wijk. Na een maand ging u afwisselend bij een aantal tantes wonen. Op 19 augustus 2017 werd u nogmaals gevraagd door Fatah om deel te nemen aan de strijd in Ain el Hilweh tegen Bilal Badr en consoorten. U weigerde dit waarop u uit de beweging van Fatah geschrapt werd. U moest de kazerne van Fatah verlaten. U besloot hierop het land te verlaten.

U verliet Libanon met het vliegtuig op 30 augustus 2017 vanuit de luchthaven van Beiroet. Uw paspoort werd afgenomen door iemand van de vliegtuigmaatschappij. U werd na een transit in Turkije naar Madrid overgevlogen. In Spanje stond de politie u op te wachten omdat u geen paspoort zou hebben. U werd naar de immigratiediensten gebracht en vroeg asiel aan in Spanje. U werd vervolgens vrij gelaten waarop u doorreisde naar België. U diende op 20 september 2017 een verzoek voor internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer van u, uw vrouw en uw dochter, een UNWRA registratie document, twee foto's van uw schoonbroer, een originele bankkaart van de PLO, een originele badge in verband met uw werk bij Fatah, een origineel document in verband met uw schrapping van Fatah, een origineel handgeschreven document van de volkscommissie in verband met de aanval op uw huis en een origineel document in verband met de verwondingen van uw schoonbroer als ook een aantal foto's van uw huis zowel in intacte als in verbrande staat. Na uw persoonlijk onderhoud ontving het CGVS nog kopies van drie geboorteaktes en opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud aangebracht door uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze

uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS man p.5, documenten). Deze bijstand kreeg u voornamelijk onder de vorm van scholing en gezondheidszorg. Als minderjarige verkreeg uw familie voedselhulp. Uw eigen gezin verkreeg deze bijstand niet meer maar dit kwam enkel omdat het een klein gezin betreft. (CGVS man p.5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen vreest u de groepering rond Bilal Badr. Deze groepering wil wraak op u nemen omwille van uw deelname aan de gevechten in Ain el Hillweh (CGVS man p.32, p.33).

Dient allereerst evenwel te worden opgemerkt dat uw deelname aan deze strijd danig gerelativeerd dient te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in Ain el Hilweh samen met enkele collega's enkel liet met de bewaking van de kantoren van een plaatselijk kopstuk van Fatah (CGVS man p. 27). U bent niet buiten deze kantoren geweest, u of de andere bewakers hebben nooit een schot afgevuurd, er vielen geen slachtoffers, u heeft zich nooit op het werkelijke strijdtoneel begeven en u bent in Ain el Hilweh nooit in contact gekomen met leden van de Bilal Badr groepering (CGVS man p. 27-31). Ook in Rashidiyah hield u zich overigens enkel bezig met het bewaken van een Fatah kantoor en het occasioneel bewaken van Fatah manifestaties. U zou in uw functie persoonlijk nooit incidenten hebben meegemaakt en u bent nooit in contact gekomen met mensen van de Bilal Badr groepering (CGVS p. 19, 20, 22, 24, 33). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door de Bilal Badr groepering.

Naast u waren er volgens uw verklaringen bovendien nog drie andere militairen van uw kantoor die naar Ain el Hilweh werden gestuurd (CGVS man p.27, p.28). Niemand van deze collega's heeft echter problemen gekend na het werk in Ain el Hilweh, enkel u zou problemen ondervonden hebben (CGVS man p. 28).

Vier of vijf dagen nadat u terugkeerde naar Rashidiyah kamp zou u flyers op de grond gevonden hebben waarin stond dat Bilal Badr iedereen die deelnam aan de strijd zou straffen (CGVS p.23). U kan deze flyers echter niet neerleggen.

U verklaarde uiteindelijk dat er één andere man die ook aanwezig was in Ain el Hilweh problemen zou hebben gekend. U heeft voor de rest klaarblijkelijk geen weet over Fatah leden die na hun deelname aan de strijd in Ain el Hilweh effectief gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering. Een zeker B.(...) S.(...) het slachtoffer zou geweest zijn van een kleeftoom die onder zijn auto geplaatst was (CGVS man p.32). Blijkt echter dat u dit enkel opgevangen heeft van mensen in de wijk. Mensen beweerden dat de mannen van Bilal Badr erachter zaten. U heeft niet uit objectieve bron de ware toedracht en de details van de aanslag vernomen. Uw kennis beperkt zich enkel tot geruchten die de ronde deden in de wijk (CGVS man p.32). U kan dan ook niet aantonen dat de auto van die man daadwerkelijk door mannen van Bilal Badr opgeblazen werd omwille van zijn deelname aan de gevechten in Ain el Hilweh noch kunt u aantonen dat alle Fatah leden die naar Ain el Hilweh werden uitgestuurd nadien daadwerkelijk gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering.

U kon voorts geen aannemelijk verklaringen geven over de manier waarop de mannen rond Billal Badr aan uw identiteitsgegevens, en blijkbaar enkel die van u, zouden geraakt zijn. U dacht dat dit misschien via spionnen van Billal Badr die u herkend zouden hebben aan het licht gekomen was of via een spion in de vergadering van Fatah was doorgegeven (CGVS man p.32). Al deze pistes zijn echter louter vermoedens en kan u op geen enkele manier aannemelijk maken. Wat betreft de piste dat u door mensen van Billal Badr geïdentificeerd zou zijn, kan het volgende opgemerkt worden. U bent in het kamp van Ain el Hilweh niet in contact geweest met mannen van de tegenstanders. U was enkel in het kantoor van el Armoush aanwezig. U werd weliswaar beschoten door sluipschutters, maar er waren geen directe confrontaties (CGVS man p.29, p.30). Aangezien u geen rechtstreeks contact hebt gehad met mensen in het kamp is het dan ook merkwaardig dat ze u op het spoor zijn gekomen bij terugkeer naar el Rashidiyah waar u overigens ook nooit contact heeft gehad met leden van de groepering. Voorts kan er gesteld worden dat moest men op deze manier achter uw identiteit gekomen zijn, er verwacht mag worden dat uw collega's eveneens geïdentificeerd zouden worden, hetgeen klaarblijkelijk niet gebeurde. De andere piste die u opperde, namelijk dat er een spion in de rangen van Fatah zou zitten, kan u evenmin aannemelijk maken. U vermoedde dat iemand bij Fatah u verklikt had (CGVS man p.31). Dit is echter opnieuw puur hypothetisch en kan u op geen enkele manier substantiëren. Dient bovendien te worden vastgesteld dat u heeft nagelaten uw vermoeden te melden bij uw oversten van Fatah. U dacht dat ze anders iedereen die in de vergadering aanwezig was zouden verdenken (CGVS man p.31). Dit is een vreemde redenering, daar net iedereen bij Fatah op die manier, als er spionnen in de gelederen vertoeven, gevaar zou lopen. U ging er verder van uit dat ze toch geen onderzoek zouden instellen. Fatah beschikte immers niet over een inlichtingendienst en iedereen houdt zich met zichzelf bezig (CGVS man p.35, p.36). Moest er daadwerkelijk een vermoeden zijn van een spion in de rangen van Fatah, mag er verondersteld worden dat u dit meldde aan uw verantwoordelijken en kan er toch verondersteld worden dat ze een onderzoek zouden instellen.

Er werden klaarblijkelijk evenmin voorzorgsmaatregelen getroffen door de organisatie om het personeel te beschermen ondanks uw stelling dat er reeds een het slachtoffer was geweest van repercussies en dat Bilal Badr flyers had verspreid waarop hij aangaf dat hij alle Fatah deelnemers aan de strijd in Ain el Hilweh zou straffen. Volgens u konden ze geen bewaking sturen naar de huizen van de militairen. Het leven van hun personeel was immers niet veel waard, zo zegt u (CGVS man p.35, p.36). Uw bewering dat Fatah om zijn personeel enigszins te behoeden voor verder repercussies is weinig aannemelijk gezien de impact die deze zaken zouden hebben gehad op de groepering en ondermijnt bijgevolg de ernst van de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast het voorval van de brand op 24 april is er niets gebeurd op basis waarvan er geconcludeerd kan worden dat u persoonlijk geïdentificeerd wordt door Billal Badr en consoorten (CGVS man p.23). U heeft voor de rest nooit een persoonlijk contact gehad met de mannen van Billal Badr, niet voor de brand en ook niet na de brand. Niemand van uw familie, die overigens duidelijk in haar geheel Fatah gelieerd is (CGVS man p. 15, 16, 18), heeft voorts problemen gehad met de radicalen na uw terugkeer na Ain el Hilweh (CGVS man p.23, 33).

Wat betreft deze voorgehouden brandstichting dient vervolgens te worden opgemerkt dat het wel heel merkwaardig is dat ze uw huis gaan bestoken op het moment dat er niemand thuis is (CGVS man p.33). U verklaarde immers dat ze u wilden vermoorden. Dat ze hun actie dan niet uitvoeren op het moment dat ze hun doelwit effectief kunnen uitschakelen is dan ook weinig aannemelijk (CGVS man p.33).

Wat betreft de aanval op het huis kan verder het volgende opgemerkt worden. Ter staving van de brand in uw huis legt u een handgeschreven document neer opgesteld door de volkscommissie van het kamp (document 7, CGVS p.25, p.26). In het document staat te lezen dat de brand veroorzaakt werd door een radicale groepering. Het is vreemd dat een volkscommissie zonder enig onderzoek in te stellen tot deze conclusie komt. In het document wordt voorts niet uitgelegd waarop ze hun conclusie baseren (CGVS man p.26). Volgens u lagen er molotovcocktails (brandflessen) in het huis die de brand veroorzaakt hadden. U gaat ervan uit dat dit erop wijst dat uw huis door radicalen belaagd werd. Uw vermoeden wordt echter nergens door een officiële entiteit bevestigd of geattesteerd.

Bovendien verklaarde u dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah, waar Fatah nota bene deel van uit maakt, weigerden een verslag op te stellen over de brand (CGVS man p.25, 26). Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van het gebeuren. Deze krachten hun bestaansreden bestaat er net in de veiligheid in het kamp te waarborgen. Volgens u wilden ze geen document opstellen aangezien u militair was bij

Fatah. Ze wilden geen paniek zaaien in het kamp. U begreep zelf evenwel ook niet goed waarom deze dienst geen attest wilde afleveren waaruit opgemaakt kan worden dat uw huis vernield werd door een radicale groepering (CGVS man p.26). De reden voor deze weigering om een attest op te stellen, namelijk uw werk als militair, is niet geloofwaardig. U bent net als hen een gezagsdrager, dat men hier geen extra moeite voor wil doen, ondermijnt net de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien een lid van Fatah in Rashidiyah daadwerkelijk werd aangevallen door een radicale islamitische groepering afkomstig uit Ain el Hilweh waarmee Fatah in een ernstig conflict verwickeld is mag er immers verondersteld worden dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah waarvan Fatah deel uitmaakt op zijn minst een document zouden opstellen voor het slachtoffer van deze groepering.

U legde eveneens twee foto's neer van uw neef/schoonbroer die tijdens de brand gewond zou zijn geraakt. Op de foto's zien we een man in ontbloot bovenlijf met littekens aan de bovenarm. Het is echter onmogelijk uit te maken hoe en wanneer hij deze verwondingen opgelopen heeft. De foto's gelden aldus niet als een overtuigend bewijs om aan te tonen dat uw huis door een radicale groepering in brand werd gestoken (CGVS man p.27). Ook het medisch document dat werd opgesteld heeft slechts een geringe bewijswaarde. Een dergelijk document is immers gemakkelijk te vervalsen daar het handgeschreven is en het enkel attesteert dat uw schoonbroer verwondingen opgelopen heeft. Er kan niet afgeleid worden hoe dit precies gebeurd en of dit iets met de brand in uw huis te maken heeft (CGVS man p.27). U slaagt er met deze documenten dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw huis door de radicale beweging rond Bilal Badr vernield werd.

Voorst bevatten uw verklaringen en die van uw vrouw een aantal tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen. Volgens uw verklaringen voorzag u geen problemen bij terugkeer naar Rashidiyah en ging u gewoon naar huis waar u gedurende twee dagen bleef met uw vrouw alvorens weer te gaan werken (CGVS man p.34). U volgde uw normale werkregime en uw vrouw was thuis wanneer u dat ook was (CGVS man p.34). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u haar bij uw terugkeer uit Ain el Hilweh opgedragen had bij haar ouders te blijven en niet meer naar het huis te gaan. U zelf zou op het werk gebleven zijn. U zou uw vrouw de reden hiertoe niet meegedeeld hebben (CGVS vrouw p.5). In die periode zou u een paar keer stiekem 's nachts naar het huis van uw vrouw gekomen zijn. U vertelde haar dat u niet naar huis wilde gaan, maar u wilde haar niet zeggen waarom. Dit alles speelde zich af na uw terugkeer uit Ain el Hilweh, zo zegt uw vrouw. Meer nog volgens uw vrouw zou ze sinds 5 april 2017 tot augustus 2017 bij haar ouders gewoond hebben (CGVS vrouw p.5, p.6). U geconfronteerd met haar verklaringen, stelde dat het simpelweg niet klopte wat ze zei. Jullie leidden een normaal leven voor de brand (CGVS man p.34, p.35). Dat jullie geen gelijklopende verklaringen afleggen over de periode na uw terugkeer uit Ain el Hilweh ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tot slot kunnen er nog een aantal kanttekeningen gemaakt worden bij de reisroute die jullie gevolgd hebben en het paspoort dat op mysterieuze manier verdwenen is. Volgens uw verklaringen had uw schoonbroer, A.(...) K.(...), u aan een smokkelaar geholpen (CGVS man p.9). Uw vrouw was er van overtuigd dat uw vader de reis geregeld had en de smokkelaar gevonden had (CGVS vrouw p.6). Ook hier komen jullie verklaringen niet overeen. Volgens uw vrouw werden de paspoorten in Beiroet afgenomen door een persoon die tot de generale veiligheidsdienst behoorde (CGVS vrouw p.8). U verklaarde daarentegen dat een medewerker van de Turkse maatschappij jullie paspoorten afnam vooraleer jullie het vliegtuig opstapten (CGVS man p.10). U heeft niet eens gevraagd waarom die jullie paspoorten afnam, u gaf het gewoon af (CGVS man p.10). Dit is hoogste merkwaardig. U ging nochtans naar het buitenland reizen. Jullie zouden dan zonder paspoort het vliegtuig opgestapt zijn en de enveloppe met de paspoorten werd aan de stewardess gegeven (CGVS vrouw p.8). Uw vrouw had geen idee waarom jullie niet zelf jullie paspoorten konden bijhouden (CGVS vrouw p.9). Het meest absurde is dan nog dat de Spaanse politie jullie oppakte bij aankomst in Spanje omdat jullie zonder paspoort reisden. Het paspoort was echter bij de stewardess in het vliegtuig. Noch u, noch uw vrouw hebben gezegd dat het paspoort bij die dame was (CGVS man p.11, vrouw p.9). Uw vrouw is van mening dat de stewardess de paspoorten bijgehouden had, terwijl u de paspoorten bij de Spaanse politie zag liggen (CGVS man p.11, vrouw p.9). Ondanks dat jullie zonder geldige verblijfsdocumenten aankwamen in Spanje, lieten de Spaanse autoriteiten jullie gewoon wegwandelen. Ook dit is hoogst merkwaardig (CGVS vrouw p.10). In het buitenland is het paspoort het geijkte identificatiedocument dat u dan zomaar uw paspoort afgeeft zonder enige vragen of uitleg is niet aannemelijk. Meer nog, het had totaal geen zin dat jullie jullie paspoort afgaven, daar het paspoort aan boord was van het vliegtuig en uiteindelijk aan de Spaanse autoriteiten overhandigd werd. Uw relaas over uw reisweg is dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de overige documenten met name de identiteitsdocumenten en geboorteaktes kan er aangestipt dat deze slechts een indicatie zijn van uw identiteit en afkomst, maar dat deze geen ander zicht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten van Fatah tonen aan dat u bij Fatah werkte. U kan er echter niet mee aannemelijk maken dat u omwille van uw werk door de groepering rond Billal Badr geviseerd werd. Wat betreft de foto's kan hier niet uit afgeleid worden dat dit daadwerkelijk uw huis betreft. Ook de reden waarom en wanneer het huis op de foto vernield werd, is hier niet te achterhalen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Rashidiyah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo verklaarde u dat bijna heel uw familie in el Rashidiyah woonde. Uw ouders woonden samen met uw zus in de bovenverdieping van het huis en uw grootvader woonde beneden. Uw zus J.(...) studeert

kunstgeschiedenis in de El Shoakier school in Sur (CGVS man p.15). Een studie waar jaarlijks inschrijvingsgeld voor moet betaald worden. Uw zus I.(...) is gehuwd en woont eveneens in el Rashidiyah (CGVS man p.15, p.16). Haar man werkt in de landbouw en is sinds zeven jaar eveneens werkzaam als militair bij Fatah (CGVS man p.15, p.16). Uw broer M.(...) verhuisde in het kader van gezinshereniging in 2016 naar Duitsland (CGVS man p.16). U heeft eveneens een paar familieleden buiten het kamp wonen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een tweetal maanden op onderdak kon rekenen bij uw familie. Ook uw schoonfamilie stelde haar deuren open om uw vrouw en kinderen op geregelde tijdstippen en voor langere periode op te vangen. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat u bij terugkeer naar Libanon beschikt over een functionerend sociaal en economisch netwerk waar u zeker in het begin op zal kunnen steunen, zodanig dat u niet in mensonterende omstandigheden terecht zou komen. Bovendien verklaarde u dat de reis 25000\$ gekost heeft. U had spaargeld en uw vader heeft ook wat geld bijgelegd (CGVS man p. 9) (CGVS vrouw p.7). Als u zo'n bedrag kan samenbrengen is dit een indicatie dat u het financieel en economisch niet slecht had in Libanon.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio

gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De opmerkingen van uw echtgenote bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreffen louter post-factum verklaringen die de vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren noch weerleggen. Bovendien doen ze geen enkele afbreuk aan de overige vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van F.K.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijnse en bent u op 28 augustus 2018 geboren in Rashidiyah kamp, te Libanon. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U heeft heel uw leven in Rashidiyah gewoond.

In 2010 huwde u met K.(...) A.(...) (O.V. 8.504.867). Jullie verhuisden naar het huis dat uw echtgenoot bouwde in Maalaab. Uw man werkte als militair bij Fatah. Hij werd in april 2017 naar Ain el Hilweh gestuurd om deel te nemen aan de gevechten tegen de groep van Billal Badr. U verhuisde naar het huis van uw ouders. Op 24 april 2017 werd uw huis in brand gestoken. Uw broer probeerde de brand te blussen waardoor hij gewond raakte aan zijn schouder. U heeft zelf geen persoonlijke problemen ondervonden in Libanon.

U verliet Libanon met het vliegtuig op 30 augustus 2017 vanuit de luchthaven van Beiroet. Uw paspoort werd afgenomen. U werd na een transit in Turkije naar Madrid overgevlogen. In Spanje stond de politie u op te wachten omdat u geen paspoort zou hebben. U werd naar de immigratiediensten gebracht en vroeg asiel aan in Spanje. U werd vervolgens vrij gelaten waarop u doorreisde naar België. U diende op 20 september 2017 een verzoek voor internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer die eveneens werd voorgelegd door uw echtgenoot. Na uw persoonlijk onderhoud ontving het CGVS nog uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot K.(...) A.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan en u legt gelijkaardige documenten voor. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt en is gezien bovenstaande eveneens op u van toepassing :

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan

ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS man p.5, documenten). Deze bijstand kreeg u voornamelijk onder de vorm van scholing en gezondheidszorg. Als minderjarige verkreeg uw familie voedselhulp. Uw eigen gezin verkreeg deze bijstand niet meer maar dit kwam enkel omdat het een klein gezin betreft.(CGVS man p.5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen vreest u de groepering rond Bilal Badr. Deze groepering wil wraak op u nemen omwille van uw deelname aan de gevechten in Ain el Hillweh (CGVS man p.32, p.33).

Dient allereerst evenwel te worden opgemerkt dat uw deelname aan deze strijd danig gerelativeerd dient te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in Ain el Hilweh samen met enkele collega's enkel inliet met de bewaking van de kantoren van een plaatselijk kopstuk van Fatah (CGVS man p. 27). U bent niet buiten deze kantoren geweest, u of de andere bewakers hebben nooit een schot afgevuurd, er vielen geen slachtoffers, u heeft zich nooit op het werkelijke strijdtoneel begeven en u bent in Ain el Hilweh nooit in contact gekomen met leden van de Bilal Badr groepering (CGVS man p. 27-31). Ook in Rashidiyah hield u zich overigens enkel bezig met het bewaken van een Fatah kantoor en het occasioneel bewaken van Fatah manifestaties. U zou in uw functie persoonlijk nooit incidenten hebben meegemaakt en u bent nooit in contact gekomen met mensen van de Bilal Badr groepering (CGVS p. 19, 20, 22, 24, 33). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door de Bilal Badr groepering.

Naast u waren er volgens uw verklaringen bovendien nog drie andere militairen van uw kantoor die naar Ain el Hilweh werden gestuurd (CGVS man p.27, p.28). Niemand van deze collega's heeft echter problemen gekend na het werk in Ain el Hilweh, enkel u zou problemen ondervonden hebben (CGVS man p. 28).

Vier of vijf dagen nadat u terugkeerde naar Rashidiyah kamp zou u flyers op de grond gevonden hebben waarin stond dat Bilal Badr iedereen die deelnam aan de strijd zou straffen (CGVS p.23). U kan deze flyers echter niet neerleggen.

U verklaarde uiteindelijk dat er één andere man die ook aanwezig was in Ain el Hilweh problemen zou hebben gekend. U heeft voor de rest klaarblijkelijk geen weet over Fatah leden die na hun deelname aan de strijd in Ain el Hilweh effectief gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering. Een zeker B.(...) S.(...) het slachtoffer zou geweest zijn van een kleeftoom die onder zijn auto geplaatst was (CGVS man p.32). Blijkt echter dat u dit enkel opgevangen heeft van mensen in de wijk. Mensen beweerden dat de mannen van Bilal Badr erachter zaten. U heeft niet uit objectieve bron de ware toedracht en de details van de aanslag vernomen. Uw kennis beperkt zich enkel tot geruchten die de ronde deden in de wijk (CGVS man p.32). U kan dan ook niet aantonen dat de auto van die man daadwerkelijk door mannen van Bilal Badr opgeblazen werd omwille van zijn deelname aan de gevechten in Ain el Hillweh noch kunt u aantonen dat alle Fatah leden die naar Ain el Hilweh werden uitgestuurd nadien daadwerkelijk gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering.

U kon voorts geen aannemelijk verklaringen geven over de manier waarop de mannen rond Billal Badr aan uw identiteitsgegevens, en blijkbaar enkel die van u, zouden geraakt zijn. U dacht dat dit misschien via spionnen van Billal Badr die u herkend zouden hebben aan het licht gekomen was of via een spion in de vergadering van Fatah was doorgegeven (CGVS man p.32). Al deze pistes zijn echter louter vermoedens en kan u op geen enkele manier aannemelijk maken. Wat betreft de piste dat u door mensen van Billal Badr geïdentificeerd zou zijn, kan het volgende opgemerkt worden. U bent in het kamp van Ain el Hilweh niet in contact geweest met mannen van de tegenstanders. U was enkel in het kantoor van el Armoush aanwezig. U werd weliswaar beschoten door sluipschutters, maar er waren geen directe confrontaties (CGVS man p.29, p.30). Aangezien u geen rechtstreeks contact hebt gehad met mensen in het kamp is het dan ook merkwaardig dat ze u op het spoor zijn gekomen bij terugkeer naar el Rashidiyah waar u overigens ook nooit contact heeft gehad met leden van de groepering. Voorts kan er gesteld worden dat moest men op deze manier achter uw identiteit gekomen zijn, er verwacht mag worden dat uw collega's eveneens geïdentificeerd zouden worden, hetgeen klaarblijkelijk niet gebeurde. De andere piste die u opperde, namelijk dat er een spion in de rangen van Fatah zou zitten, kan u evenmin aannemelijk maken. U vermoedde dat iemand bij Fatah u verklikt had (CGVS man p.31). Dit is echter opnieuw puur hypothetisch en kan u op geen enkele manier substantiëren. Dient bovendien te worden vastgesteld dat u heeft nagelaten uw vermoeden te melden bij uw oversten van Fatah. U dacht dat ze anders iedereen die in de vergadering aanwezig was zouden verdenken (CGVS man p.31). Dit is een vreemde redenering, daar net iedereen bij Fatah op die manier, als er spionnen in de gelederen vertoeven, gevaar zou lopen. U ging er verder van uit dat ze toch geen onderzoek zouden instellen. Fatah beschikte immers niet over een inlichtingendienst en iedereen houdt zich met zichzelf bezig (CGVS man p.35, p.36). Moest er daadwerkelijk een vermoeden zijn van een spion in de rangen van Fatah, mag er verondersteld worden dat u dit meldde aan uw verantwoordelijken en kan er toch verondersteld worden dat ze een onderzoek zouden instellen.

Er werden klaarblijkelijk evenmin voorzorgsmaatregelen getroffen door de organisatie om het personeel te beschermen ondanks uw stelling dat er reeds een het slachtoffer was geweest van repercussies en dat Bilal Badr flyers had verspreid waarop hij aangaf dat hij alle Fatah deelnemers aan de strijd in Ain el Hilweh zou straffen. Volgens u konden ze geen bewaking sturen naar de huizen van de militairen. Het leven van hun personeel was immers niet veel waard, zo zegt u (CGVS man p.35, p.36). Uw bewering dat Fatah om zijn personeel enigszins te behoeden voor verder repercussies is weinig aannemelijk gezien de impact die deze zaken zouden hebben gehad op de groepering en ondermijnt bijgevolg de ernst van de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast het voorval van de brand op 24 april is er niets gebeurd op basis waarvan er geconcludeerd kan worden dat u persoonlijk geïdentificeerd wordt door Billal Badr en consoorten (CGVS man p.23). U heeft voor de rest nooit een persoonlijk contact gehad met de mannen van Billal Badr, niet voor de brand en ook niet na de brand. Niemand van uw familie, die overigens duidelijk in haar geheel Fatah gelieerd is (CGVS man p. 15, 16, 18), heeft voorts problemen gehad met de radicalen na uw terugkeer na Ain el Hilweh (CGVS man p.23, 33).

Wat betreft deze voorgehouden brandstichting dient vervolgens te worden opgemerkt dat het wel heel merkwaardig is dat ze uw huis gaan bestoken op het moment dat er niemand thuis is (CGVS man p.33). U verklaarde immers dat ze u wilden vermoorden. Dat ze hun actie dan niet uitvoeren op het moment dat ze hun doelwit effectief kunnen uitschakelen is dan ook weinig aannemelijk (CGVS man p.33).

Wat betreft de aanval op het huis kan verder het volgende opgemerkt worden. Ter staving van de brand in uw huis legt u een handgeschreven document neer opgesteld door de volkscommissie van het kamp (document 7, CGVS p.25, p.26). In het document staat te lezen dat de brand veroorzaakt werd door een radicale groepering. Het is vreemd dat een volkscommissie zonder enig onderzoek in te stellen tot deze conclusie komt. In het document wordt voorts niet uitgelegd waarop ze hun conclusie baseren (CGVS man p.26). Volgens u lagen er molotovcocktails (brandflessen) in het huis die de brand veroorzaakt hadden. U gaat ervan uit dat dit erop wijst dat uw huis door radicalen belaagd werd. Uw vermoeden wordt echter nergens door een officiële entiteit bevestigd of geattesteerd.

Bovendien verklaarde u dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah, waar Fatah nota bene deel van uit maakt, weigerden een verslag op te stellen over de brand (CGVS man p.25, 26). Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van het gebeuren. Deze krachten hun bestaansreden bestaat er net in de veiligheid in het kamp te waarborgen. Volgens u wilden ze geen document opstellen aangezien u militair was bij Fatah. Ze wilden geen paniek zaaien in het kamp. U begreep zelf evenwel ook niet goed waarom deze

dienst geen attest wilde afleveren waaruit opgemaakt kan worden dat uw huis vernield werd door een radicale groepering (CGVS man p.26). De reden voor deze weigering om een attest op te stellen, namelijk uw werk als militair, is niet geloofwaardig. U bent net als hen een gezagsdrager, dat men hier geen extra moeite voor wil doen, ondermijnt net de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien een lid van Fatah in Rashidiyah daadwerkelijk werd aangevallen door een radicale islamitische groepering afkomstig uit Ain el Hilweh waarmee Fatah in een ernstig conflict verwickeld is mag er immers verondersteld worden dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah waarvan Fatah deel uitmaakt op zijn minst een document zouden opstellen voor het slachtoffer van deze groepering.

U legde eveneens twee foto's neer van uw neef/schoonbroer die tijdens de brand gewond zou zijn geraakt. Op de foto's zien we een man in ontbloot bovenlijf met littekens aan de bovenarm. Het is echter onmogelijk uit te maken hoe en wanneer hij deze verwondingen opgelopen heeft. De foto's gelden aldus niet als een overtuigend bewijs om aan te tonen dat uw huis door een radicale groepering in brand werd gestoken (CGVS man p.27). Ook het medisch document dat werd opgesteld heeft slechts een geringe bewijswaarde. Een dergelijk document is immers gemakkelijk te vervalsen daar het handgeschreven is en het enkel attesteert dat uw schoonbroer verwondingen opgelopen heeft. Er kan niet afgeleid worden hoe dit precies gebeurd en of dit iets met de brand in uw huis te maken heeft (CGVS man p.27). U slaagt er met deze documenten dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw huis door de radicale beweging rond Bilal Badr vernield werd.

Voorst bevatten uw verklaringen en die van uw vrouw een aantal tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen. Volgens uw verklaringen voorzag u geen problemen bij terugkeer naar Rashidiyah en ging u gewoon naar huis waar u gedurende twee dagen bleef met uw vrouw alvorens weer te gaan werken (CGVS man p.34). U volgde uw normale werkregime en uw vrouw was thuis wanneer u dat ook was (CGVS man p.34). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u haar bij uw terugkeer uit Ain el Hilweh opgedragen had bij haar ouders te blijven en niet meer naar het huis te gaan. U zelf zou op het werk gebleven zijn. U zou uw vrouw de reden hiertoe niet meegedeeld hebben (CGVS vrouw p.5). In die periode zou u een paar keer stiekem 's nachts naar het huis van uw vrouw gekomen zijn. U vertelde haar dat u niet naar huis wilde gaan, maar u wilde haar niet zeggen waarom. Dit alles speelde zich af na uw terugkeer uit Ain el Hilweh, zo zegt uw vrouw. Meer nog volgens uw vrouw zou ze sinds 5 april 2017 tot augustus 2017 bij haar ouders gewoond hebben (CGVS vrouw p.5, p.6). U geconfronteerd met haar verklaringen, stelde dat het simpelweg niet klopte wat ze zei. Jullie leidden een normaal leven voor de brand (CGVS man p.34, p.35). Dat jullie geen gelijklopende verklaringen afleggen over de periode na uw terugkeer uit Ain el Hilweh ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tot slot kunnen er nog een aantal kanttekeningen gemaakt worden bij de reisroute die jullie gevolgd hebben en het paspoort dat op mysterieuze manier verdwenen is. Volgens uw verklaringen had uw schoonbroer, A.(...) K.(...), u aan een smokkelaar geholpen (CGVS man p.9). Uw vrouw was er van overtuigd dat uw vader de reis geregeld had en de smokkelaar gevonden had (CGVS vrouw p.6). Ook hier komen jullie verklaringen niet overeen. Volgens uw vrouw werden de paspoorten in Beiroet afgenomen door een persoon die tot de generale veiligheidsdienst behoorde (CGVS vrouw p.8). U verklaarde daarentegen dat een medewerker van de Turkse maatschappij jullie paspoorten afnam vooraleer jullie het vliegtuig opstapten (CGVS man p.10). U heeft niet eens gevraagd waarom die jullie paspoorten afnam, u gaf het gewoon af (CGVS man p.10). Dit is hoogste merkwaardig. U ging nochtans naar het buitenland reizen. Jullie zouden dan zonder paspoort het vliegtuig opgestapt zijn en de enveloppe met de paspoorten werd aan de stewardess gegeven (CGVS vrouw p.8). Uw vrouw had geen idee waarom jullie niet zelf jullie paspoorten konden bijhouden (CGVS vrouw p.9). Het meest absurde is dan nog dat de Spaanse politie jullie oppakte bij aankomst in Spanje omdat jullie zonder paspoort reisden. Het paspoort was echter bij de stewardess in het vliegtuig. Noch u, noch uw vrouw hebben gezegd dat het paspoort bij die dame was (CGVS man p.11, vrouw p.9). Uw vrouw is van mening dat de stewardess de paspoorten bijgehouden had, terwijl u de paspoorten bij de Spaanse politie zag liggen (CGVS man p.11, vrouw p.9). Ondanks dat jullie zonder geldige verblijfsdocumenten aankwamen in Spanje, lieten de Spaanse autoriteiten jullie gewoon wegwandelen. Ook dit is hoogst merkwaardig (CGVS vrouw p.10). In het buitenland is het paspoort het geijkte identificatiedocument dat u dan zomaar uw paspoort afgeeft zonder enige vragen of uitleg is niet aannemelijk. Meer nog, het had totaal geen zin dat jullie jullie paspoort afgaven, daar het paspoort aan boord was van het vliegtuig en uiteindelijk aan de Spaanse autoriteiten overhandigd werd. Uw relaas over uw reisweg is dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de overige documenten met name de identiteitsdocumenten en geboorteaktes kan er aangestipt dat deze slechts een indicatie zijn van uw identiteit en afkomst, maar dat deze geen ander zicht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten van Fatah tonen aan dat u bij Fatah werkte. U kan er echter niet mee aannemelijk maken dat u omwille van uw werk door de groepering rond Billal Badr geviseerd werd. Wat betreft de foto's kan hier niet uit afgeleid worden dat dit daadwerkelijk uw huis betreft. Ook de reden waarom en wanneer het huis op de foto vernield werd, is hier niet te achterhalen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Rashidiyah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo verklaarde u dat bijna heel uw familie in el Rashidiyah woonde. Uw ouders woonden samen met uw zus in de bovenverdieping van het huis en uw grootvader woonde beneden. Uw zus J.(...) studeert

kunstgeschiedenis in de El Shoakier school in Sur (CGVS man p.15). Een studie waar jaarlijks inschrijvingsgeld voor moet betaald worden. Uw zus I.(...) is gehuwd en woont eveneens in el Rashidiyah (CGVS man p.15, p.16). Haar man werkt in de landbouw en is sinds zeven jaar eveneens werkzaam als militair bij Fatah (CGVS man p.15, p.16). Uw broer M.(...) verhuisde in het kader van gezinshereniging in 2016 naar Duitsland (CGVS man p.16). U heeft eveneens een paar familieleden buiten het kamp wonen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een tweetal maanden op onderdak kon rekenen bij uw familie. Ook uw schoonfamilie stelde haar deuren open om uw vrouw en kinderen op geregelde tijdstippen en voor langere periode op te vangen. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat u bij terugkeer naar Libanon beschikt over een functionerend sociaal en economisch netwerk waar u zeker in het begin op zal kunnen steunen, zodanig dat u niet in mensonterende omstandigheden terecht zou komen. Bovendien verklaarde u dat de reis 25000\$ gekost heeft. U had spaargeld en uw vader heeft ook wat geld bijgelegd (CGVS man p. 9) (CGVS vrouw p.7). Als u zo'n bedrag kan samenbrengen is dit een indicatie dat u het financieel en economisch niet slecht had in Libanon.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio

gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreffen louter post-factum verklaringen die de vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren noch weerleggen. Bovendien doen ze geen enkele afbreuk aan de overige vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 52/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1, A (2) en 1 D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geven verzoekers vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna zij onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betogen dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 1D tweede lid van de Vluchtelingenconventie vallen en zij aldus van rechtswege als vluchteling dienen te worden erkend.

Vooreerst wijzen verzoekers op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Zij voeren aan dat de bijstand die UNRWA biedt humanitair van aard is en UNRWA Palestijnse vluchtelingen geen effectieve bescherming biedt tegen daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoekers vervolgen dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult maar een plan is dat de werkelijkheid niet beschrijft. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoekers geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Verzoekers citeren bovendien een artikel van Al Jazeera waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. Uit informatie van UNHCR (stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt bovendien dat door de toestroom van Syrische vluchtelingen de infrastructuur van de kampen nog rampzaliger is geworden en de door UNRWA geleverde bijstand werd ingeperkt. Wat betreft het Rashidieh kamp identificeert UNRWA arbeidsopportuniteiten, naast de veiligheidsproblemen, als het voornaamste probleem in het kamp. Zoals in andere Palestijnse vluchtelingenkampen heerst er in Rashidieh een machtsstrijd tussen de verschillende groeperingen die allemaal aan rekrutering van jonge mannen doen. Dit veiligheidsprobleem blijkt al jaren aan de gang te zijn zonder dat UNRWA daarover enige invloed heeft kunnen uitoefenen. Wat betreft de werkloosheidsgraad, biedt UNRWA geen enkel werkgelegenheidsprogramma in het kamp om deze te doen dalen. Verzoekers menen dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten

aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon in het algemeen en ten aanzien van hen in het bijzonder. UNRWA slaagt er immers niet in om hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan volgens verzoekers gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA “om welke reden dan ook” is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoekers vragen in dit verband volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: “Moet artikel 12, lid 1, onder a) van de richtlijn 2011/95 zo worden uitgelegd dat een Palestijnse asielzoeker, die afkomstig is uit een mandaatgebied waar UNRWA haar mandaat klaarblijkelijk niet vervult aangezien dat, naast de veiligheidsproblemen die al voor jaren aan de gang zijn waartegen UNRWA niet in staat is om effectieve bescherming te bieden, de leefomstandigheden in de vluchtelingenkamp rampzalige en mensonwaardig zijn, onder de uitsluitingsgrond bevat in deze bepaling valt?”

Vervolgens ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen, op grond waarvan wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de groepering rond Bilal Badr naar aanleiding van verzoekers deelname aan de strijd in Ain el Hilweh, te verklaren of te weerleggen. Zij formuleren hun verweer als volgt:

➤ “Strijd in Ain el Hilweh

Het CGVS vindt dat verzoekers deelname aan de strijd in Ain el Hilweh relatief beperkt is en dat het feit dat niemand van zijn collega's problemen heeft ondervonden na de strijd vragen doet rijzen waarom verzoeker dan persoonlijk gevisieerd zou worden. Voorts is het CGVS van mening dat verzoeker geen aannemelijk verklaring kan geven over de manier waarop de mannen van Bilal Badr aan zijn identificatiegegevens zijn geraakt.

Verzoeker heeft deelgenomen in een strijd, als lid van de Fatah leger, in Ain el Hilweh die meerdere slachtoffers van de Bilal Badr heeft veroorzaakt. Dit is afdoende om als tegenstander van de radicale groepering te worden beschouwd en het doelwit van wraakmaatregelen te vormen.

Het feit dat verzoekers deelname in de strijd in Ain el Hilweh beperkt is kan deze risico van wraak niet onthullen.

Na de brandstichting van zijn huis dd 24.05.2017 is verzoeker ondergedoken gebleven en omdat hij geen vertrouwen had in zijn collega's en serieuze vermoedens had dat één van hen had verklikt heeft hij geen contact opgenomen met hen, er blijkt ook geen redenen te zijn waarom verzoeker over hun toestand zich zorgen zou moeten maken. In zulke omstandigheden valt het niet te verwonderen dat verzoeker geen informatie heeft over andere Fatah-leden die na hun deelname aan de strijd in Ain el Hilweh effectief gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering.

Wat betreft de identificatie van verzoeker door de mannen rond Bilal Badr, is het geenszins verrassend dat verzoeker daarover louter vermoedens kan voorstellen aan het CGVS. Niemand had hen trouwens bijkomende informatie daarover kunnen delen. Het gebreke aan informatie daaromtrent tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet.

➤ Brandstichting van verzoekers huis

Het CGVS vindt het merkwaardig dat de brandstichting van 24 april plaats vond wanneer er niemand thuis was en dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah weigerden een verslag op te stellen over de brand.

Verzoeker, als burger van Rashidiyah en lid van de Fatah, kan zich moeilijk op de plaats van de Bilal Badr groepering plaatsen om een aannemelijk verklaring voor te stellen voor het tijdstip van de brandstichting. Verwerende partij verwacht een te hoge graad van informatie omtrent de strategie van de gewapende groepering, waarover verzoeker duidelijk geen weet over heeft.

Voorts, verwerende partij vindt het eveneens merkwaardig dat verzoeker geen verslag van de veiligheidskrachten van Rashidiyah kan neerleggen. Verzoeker gaf aan dat deze hebben geweigerd zulke verslag op te stellen op te vermijden paniek op te zaaien in het kamp. Dit is volstrekt geloofwaardig. Men begrijpt dat in omstandigheden van hevige machtsstrijd tussen de radicale groeperingen en de veiligheidskrachten van Rashidiyah (zoals hierboven beschreven), deze laatste zullen ten alle prijze willen vermijden dat het mislukking van hun beschermingsmandaat wordt gerapporteerd (en gepubliceerd) in een verslag.

➤ Tegenstrijdigheden

Het CGVS verwijt aan verzoekers de tegenstrijdigheden van hun verklaringen aangaande hun reisroute. Verzoekers vlucht uit Libanon heeft verzoekers schoonbroer, A.(...) K.(...), geregeld door een smokkelaar te vinden en werd voor een deel betaald door beide families. Verzoeker, die klaarblijkelijk de verschillende stappen van de organisatie van het vlucht heeft gevolgd, heeft het op gedetailleerde wijze uitgelegd tijdens zijn gehoor (CGVS gehoornota's, pg. 9). Verzoekster, die niet op de hoogte werd gebracht, heeft simpelweg verklaard dat zijn vader hun reis had geregeld (Gehoornota's CGVS, pg. 6). Er is op dit punt geen tegenstrijdigheid.

Wat betreft de paspoorten, indien verwerende partij verzoekers relaas niet geloofwaardig beschouwd, had zij de mogelijkheid om contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten om een kopie of de originele versie van deze paspoorten te bekomen, wat verzoekers — als asielzoekers verblijvend in België — momenteel niet in staat zijn te doen.

Dit is in lijn met de samenwerkingsplicht die op de asielinstanties rust.

Hoewel het in de eerste plaats de taak is van de asielzoeker om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het procedure KB van het CGVS, werd door het Hof van Justitie geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling.

Deze medewerkingsplicht dat op de asielinstanties rust wordt door het Hof als volgt beschreven:

"Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker." (HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-277-11, § 65-66; zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137)." (RvV nr. 119 223 van 20 februari 2014, zie ook RvV nr 11 984 van 15 oktober 2013, RvV arrest nr 99 380 van 21 maart 2013)

➤ Documenten

Het CGVS vindt het merkwaardig dat verzoeker geen **flyers** die door de Billal Badr groepering werden verspreid waarop zij aangaven dat ze alle Fatah deelnemers aan de strijd in Ain el Hilwey zouden straffen kan neerleggen.

Het is onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij op het ogenblik dat hij beschouwt het doelwit kan vormen van de Billal Badr groepering hij zulke flyer zou behouden met het oog op zijn asielaanvraag te staven in de toekomst. In zulke stresssituatie is het eerder verantwoordelijk onderdoken te blijven en geen flyer bij te houden, wat verzoeker ook deed.

Verder wijst verwerende partij erop dat de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet ondersteunen.

Nochtans, de brief van het Volkscomité werd afgegeven door een gezaghebbende orgaan in de vluchtelingenkamp waarvan verzoekers afkomstig zijn. Een volkscomité kan als volgt worden omschreven: "Een volkscomité is samengesteld uit vertegenwoordigers van verschillende politieke fracties binnen de PJLO, vertegenwoordigers van bepaalde verenigingen, zelfstandigen en notabelen. Haar leden worden niet democratisch verkozen. Leden worden aangeduid door Palestijnse groeperingen volgens de invloed die zij hebben binnen het kamp. De comités hadden oorspronkelijk een soort van politionele functie: ze moesten veiligheidsproblemen aanpakken en conflicten oplossen. Ze boden eveneens publieke diensten aan." (M. Claes, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpprocedure", Tijdschrift voor vreemdelingenrecht, 2014/1, stuk 7). Het Volkscomité is dus niet éénzijdig en ging niet in deze zaak noodzakelijkerwijze in het voordeel van de verzoeker pleiten. Daarvoor moest de brief, tenminste, als begin van bewijs worden beschouwd door de verwerende partij. Tegenover wat vermeld is in de bestreden beslissing, werd er wel een onderzoek gevoerd vooraleer het Volkscomité het document heeft opgesteld. Zoals verzoeker aangaf tijdens zijn gehoor: 'ze kwam op 25/04 het huis inspecteren en op 27ste is hij bij hen geweest' (Gehoornota's CGVS, pg. 26). Het gebruik van brandflessen tijdens de nacht wordt traditioneel gebruikt door radicale groeperingen in de Palestijnse vluchtelingenkampen zoals Rashidieh. Het is dus niet onwaarschijnlijk dat het Volkscomité tot zulke besluit kwam in het door hen opgestelde document."

In een derde onderdeel wijzen verzoekers op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Zij betwisten de motivering in de bestreden beslissingen dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voeren zij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. In het administratief dossier ontbreekt concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, alsook cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoekers wijzen er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse

vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoekers, die voorts laten gelden dat er tot op heden er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon. Tot slot halen verzoekers aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoekers wijzen er in dit verband op dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoekers bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of zij kunnen terugkeren, aldus verzoekers, die menen dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of zij kunnen terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Zij wijzen in dit verband naar rechtspraak van deze Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013). Tevens verwijzen zij naar twee arresten van deze Raad waarin wordt gewezen op de noodzaak om de impact van de sektarische spanningen in Libanon en van de vluchtelingenstroom vanuit Syrië op de reeds precare situatie in de vluchtelingenkampen te onderzoeken in het kader van de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer (RvV nr. 111.106 van 30 september 2013 en RvV nr. 111.521 van 8 oktober 2013). Deze elementen werden niet onderzocht in de bestreden beslissingen, aldus verzoekers, die aanvoeren dat hun kansen tot terugkeer als soenniet nochtans ernstig zijn verkleind.

Verzoekers besluiten uit het voorgaande dat de algemene omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen en de situatie van persoonlijke onveiligheid waarin zij verkeerden hen ertoe dwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hen niet meer te vervullen en dienen verzoekers naar hun oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie. Bovendien werd er geen serieus onderzoek gevoerd van de mogelijkheid tot terugkeer naar het mandaatgebied van de UNRWA, waardoor van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag geschonden is.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde elementen niet in aanmerking heeft genomen, meer bepaald het feit dat hun huis na de brandstichting van 24 april 2017 vernield is en dat Fatah verzoeker heeft geschrapt van de beweging omdat hij weigerde deel te nemen aan de laatste strijd van 19 augustus 2017. Zulke elementen, die door het Commissariaat-generaal niet formeel betwist werden, zijn volgens verzoekers nochtans serieuze aanwijzingen dat zij in geval van terugkeer op geen enkel netwerk zullen kunnen rekenen en in mensonterende omstandigheden zouden terecht komen. Zij voegen hieraan toe dat verzoekers familie laaggeschoold blijkt te zijn en dat verzoeker in de tweede middelbaar zijn studies moest stopzetten om met zijn vader te werken in de landbouw en te schilderen, wat naar mening van verzoekers ook een aanwijzing is van de precare situatie van de familie op financieel vlak. De vaststelling van verwerende partij dat de studie kunstgeschiedenis van verzoekers zus "een studie waar jaarlijks inschrijvingsgeld voor moet worden betaald worden" is, is bovendien een loutere veronderstelling die op geen elementen van het administratief dossier rust. Verzoeker gaf immers aan geen weet te hebben over de hoogte van het inschrijvingsgeld (CGVS gehoornota's, pg. 15) en het administratief dossier bevat geen enkele informatie daarover. Omdat hun reis 25.000\$ heeft gekost hebben verzoekers al het spaargeld van hun familie uitgegeven, wat opnieuw duidelijk een aanwijzing is van de moeilijkheden waarin ze zullen terecht komen in geval van terugkeer, aldus verzoekers, die dan ook menen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moest worden toegekend.

Tot slot betogen verzoekers dat een verwijderingsmaatregel onmogelijk verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, rekening houdend met alle relevante feiten van deze zaak, met name het feit dat zij Palestijnse vluchteling zijn, dat zij daardoor het doelwit vormen van marginalisatie en systematische discriminatie in Libanon, dat zij problemen ondervinden met de Bilal Bard groepering waarvoor noch UNRWA noch de Libanese autoriteiten bescherming konden

bieden, dat zij niet op de bijstand van UNRWA konden rekenen qua bescherming of om hun socio-economische situatie in het kamp te verbeteren en dat de leefomstandigheden en veiligheid in de vluchtelingenkamp verslechterd zijn sinds de Syrische oorlog wat nog bijkomende druk uitoefent op de Palestijnse vluchtelingen die al in Libanon aanwezig waren, dient naar mening van verzoekers besloten te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat hun terugkeer een reëel risico inhoudt voor onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoekers besluiten uit het geheel van wat voorafgaat dat zij het mandaatgebied van UNRWA moesten verlaten om redenen buiten hun wil, dat zij onvoldoende bijstand van UNRWA kregen en dat het onzeker is of zij kunnen terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die zij aanbrengen, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, menen verzoekers dat zij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie, of in ondergeschikte orde en voor dezelfde redenen, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Rashidieh camp”* van UNRWA, het artikel *“Palestinian Refugees Flee Syria to Find Poor Conditions in Lebanese Camps”* van The New York Times van 29 mei 2013, het artikel *“UN struggles to rebuild Palestinian refugee camp”* van Al Jazeera van 4 februari 2017, een uittreksel uit *“The situation of Palestinian refugees in Lebanon”* van UNHCR van februari 2016 en het artikel *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”* van M. Claes, T.Vreemd. 2014/1.

2.2.2. Op 15 maart 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 en de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine-leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het

vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 juli 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Volgens uw verklaringen vreest u de groepering rond Bilal Badr. Deze groepering wil wraak op u nemen omwille van uw deelname aan de gevechten in Ain el Hillweh (CGVS man p.32, p.33).*

Dient allereerst evenwel te worden opgemerkt dat uw deelname aan deze strijd danig gerelativeerd dient te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in Ain el Hilweh samen met enkele collega's enkel inliet met de bewaking van de kantoren van een plaatselijk kopstuk van Fatah (CGVS man p. 27). U bent niet buiten deze kantoren geweest, u of de andere bewakers hebben nooit een schot afgevuurd, er vielen geen slachtoffers, u heeft zich nooit op het werkelijke strijdtoneel begeven en u bent in Ain el Hilweh nooit in contact gekomen met leden van de Bilal Badr groepering (CGVS man p. 27-31). Ook in Rashidiyah hield u zich overigens enkel bezig met het bewaken van een Fatah kantoor en het occasioneel bewaken van Fatah manifestaties. U zou in uw functie persoonlijk nooit incidenten hebben meegemaakt en u bent nooit in contact gekomen met mensen van de Bilal Badr groepering (CGVS p. 19, 20, 22, 24, 33). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door de Bilal Badr groepering.

Naast u waren er volgens uw verklaringen bovendien nog drie andere militairen van uw kantoor die naar Ain el Hilweh werden gestuurd (CGVS man p.27, p.28). Niemand van deze collega's heeft echter problemen gekend na het werk in Ain el Hilweh, enkel u zou problemen ondervonden hebben (CGVS man p. 28).

Vier of vijf dagen nadat u terugkeerde naar Rashidiyah kamp zou u flyers op de grond gevonden hebben waarin stond dat Bilal Badr iedereen die deelnam aan de strijd zou straffen (CGVS p.23). U kan deze flyers echter niet neerleggen.

U verklaarde uiteindelijk dat er één andere man die ook aanwezig was in Ain el Hilweh problemen zou hebben gekend. U heeft voor de rest klaarblijkelijk geen weet over Fatah leden die na hun deelname

aan de strijd in Ain el Hilweh effectief gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering. Een zeker B.(...) S.(...) het slachtoffer zou geweest zijn van een kleefbom die onder zijn auto geplaatst was (CGVS man p.32). Blijkt echter dat u dit enkel opgevangen heeft van mensen in de wijk. Mensen beweerden dat de mannen van Billal Badr erachter zaten. U heeft niet uit objectieve bron de ware toedracht en de details van de aanslag vernomen. Uw kennis beperkt zich enkel tot geruchten die de ronde deden in de wijk (CGVS man p.32). U kan dan ook niet aantonen dat de auto van die man daadwerkelijk door mannen van Billal Badr opgeblazen werd omwille van zijn deelname aan de gevechten in Ain el Hilweh noch kunt u aantonen dat alle Fatah leden die naar Ain el Hilweh werden uitgestuurd nadien daadwerkelijk gevisieerd werden door de Bilal Badr groepering.

U kon voorts geen aannemelijk verklaringen geven over de manier waarop de mannen rond Billal Badr aan uw identiteitsgegevens, en blijkbaar enkel die van u, zouden geraakt zijn. U dacht dat dit misschien via spionnen van Billal Badr die u herkend zouden hebben aan het licht gekomen was of via een spion in de vergadering van Fatah was doorgegeven (CGVS man p.32). Al deze pistes zijn echter louter vermoedens en kan u op geen enkele manier aannemelijk maken. Wat betreft de piste dat u door mensen van Billal Badr geïdentificeerd zou zijn, kan het volgende opgemerkt worden. U bent in het kamp van Ain el Hilweh niet in contact geweest met mannen van de tegenstanders. U was enkel in het kantoor van el Armoush aanwezig. U werd weliswaar beschoten door sluipschutters, maar er waren geen directe confrontaties (CGVS man p.29, p.30). Aangezien u geen rechtstreeks contact hebt gehad met mensen in het kamp is het dan ook merkwaardig dat ze u op het spoor zijn gekomen bij terugkeer naar el Rashidiyah waar u overigens ook nooit contact heeft gehad met leden van de groepering. Voorts kan er gesteld worden dat moest men op deze manier achter uw identiteit gekomen zijn, er verwacht mag worden dat uw collega's eveneens gevisieerd zouden worden, hetgeen klaarblijkelijk niet gebeurde. De andere piste die u opperde, namelijk dat er een spion in de rangen van Fatah zou zitten, kan u evenmin aannemelijk maken. U vermoedde dat iemand bij Fatah u verklikt had (CGVS man p.31). Dit is echter opnieuw puur hypothetisch en kan u op geen enkele manier substantiëren. Dient bovendien te worden vastgesteld dat u heeft nagelaten uw vermoeden te melden bij uw oversten van Fatah. U dacht dat ze anders iedereen die in de vergadering aanwezig was zouden verdenken (CGVS man p.31). Dit is een vreemde redenering, daar net iedereen bij Fatah op die manier, als er spionnen in de gelederen vertoeven, gevaar zou lopen. U ging er verder van uit dat ze toch geen onderzoek zouden instellen. Fatah beschikte immers niet over een inlichtingendienst en iedereen houdt zich met zichzelf bezig (CGVS man p.35, p.36). Moest er daadwerkelijk een vermoeden zijn van een spion in de rangen van Fatah, mag er verondersteld worden dat u dit meldde aan uw verantwoordelijken en kan er toch verondersteld worden dat ze een onderzoek zouden instellen.

Er werden klaarblijkelijk evenmin voorzorgsmaatregelen getroffen door de organisatie om het personeel te beschermen ondanks uw stelling dat er reeds een het slachtoffer was geweest van repercussies en dat Bilal Badr flyers had verspreid waarop hij aangaf dat hij alle Fatah deelnemers aan de strijd in Ain el Hilweh zou straffen. Volgens u konden ze geen bewaking sturen naar de huizen van de militairen. Het leven van hun personeel was immers niet veel waard, zo zegt u (CGVS man p.35, p.36). Uw bewering dat Fatah om zijn personeel enigszins te behoeden voor verder repercussies is weinig aannemelijk gezien de impact die deze zaken zouden hebben gehad op de groepering en ondermijnt bijgevolg de ernst van de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast het voorval van de brand op 24 april is er niets gebeurd op basis waarvan er geconcludeerd kan worden dat u persoonlijk gevisieerd wordt door Billal Badr en consoorten (CGVS man p.23). U heeft voor de rest nooit een persoonlijk contact gehad met de mannen van Billal Badr, niet voor de brand en ook niet na de brand. Niemand van uw familie, die overigens duidelijk in haar geheel Fatah gelieerd is (CGVS man p. 15, 16, 18), heeft voorts problemen gehad met de radicalen na uw terugkeer na Ain el Hilweh (CGVS man p.23, 33).

Wat betreft deze voorgehouden brandstichting dient vervolgens te worden opgemerkt dat het wel heel merkwaardig is dat ze uw huis gaan bestoken op het moment dat er niemand thuis is (CGVS man p.33). U verklaarde immers dat ze u wilden vermoorden. Dat ze hun actie dan niet uitvoeren op het moment dat ze hun doelwit effectief kunnen uitschakelen is dan ook weinig aannemelijk (CGVS man p.33).

Wat betreft de aanval op het huis kan verder het volgende opgemerkt worden. Ter staving van de brand in uw huis legt u een handgeschreven document neer opgesteld door de volkscommissie van het kamp (document 7, CGVS p.25, p.26). In het document staat te lezen dat de brand veroorzaakt werd door een radicale groepering. Het is vreemd dat een volkscommissie zonder enig onderzoek in te stellen tot deze conclusie komt. In het document wordt voorts niet uitgelegd waarop ze hun conclusie baseren (CGVS man p.26). Volgens u lagen er molotovcocktails (brandflessen) in het huis die de brand veroorzaakt hadden. U gaat ervan uit dat dit erop wijst dat uw huis door radicalen belaagd werd. Uw vermoeden wordt echter nergens door een officiële entiteit bevestigd of geattesteerd.

Bovendien verklaarde u dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah, waar Fatah nota bene deel van uit maakt, weigerden een verslag op te stellen over de brand (CGVS man p.25, 26). Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van het gebeuren. Deze krachten hun bestaansreden bestaat er net in de veiligheid in het kamp te waarborgen. Volgens u wilden ze geen document opstellen aangezien u militair was bij Fatah. Ze wilden geen paniek zaaien in het kamp. U begreep zelf evenwel ook niet goed waarom deze dienst geen attest wilde afleveren waaruit opgemaakt kan worden dat uw huis vernield werd door een radicale groepering (CGVS man p.26). De reden voor deze weigering om een attest op te stellen, namelijk uw werk als militair, is niet geloofwaardig. U bent net als hen een gezagsdrager, dat men hier geen extra moeite voor wil doen, ondermijnt net de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien een lid van Fatah in Rashidiyah daadwerkelijk werd aangevallen door een radicale islamitische groepering afkomstig uit Ain el Hilweh waarmee Fatah in een ernstig conflict verwickeld is mag er immers verondersteld worden dat de veiligheidskrachten van Rashidiyah waarvan Fatah deel uitmaakt op zijn minst een document zouden opstellen voor het slachtoffer van deze groepering.

U legde eveneens twee foto's neer van uw neef/schoonbroer die tijdens de brand gewond zou zijn geraakt. Op de foto's zien we een man in ontbloot bovenlijf met littekens aan de bovenarm. Het is echter onmogelijk uit te maken hoe en wanneer hij deze verwondingen opgelopen heeft. De foto's gelden aldus niet als een overtuigend bewijs om aan te tonen dat uw huis door een radicale groepering in brand werd gestoken (CGVS man p.27). Ook het medisch document dat werd opgesteld heeft slechts een geringe bewijswaarde. Een dergelijk document is immers gemakkelijk te vervalsen daar het handgeschreven is en het enkel attesteert dat uw schoonbroer verwondingen opgelopen heeft. Er kan niet afgeleid worden hoe dit precies gebeurd en of dit iets met de brand in uw huis te maken heeft (CGVS man p.27). U slaagt er met deze documenten dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw huis door de radicale beweging rond Bilal Badr vernield werd."

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met / vrees voor de groepering rond Bilal Badr, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeksters toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor wraakacties vanwege de groepering van Bilal Badr en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Waar verzoekers nog aanvoeren dat de brief van het Volkscomité werd afgegeven door een gezaghebbend orgaan in het vluchtelingenkamp en dan ook minstens als begin van bewijs moet worden beschouwd, merkt de Raad op dat het een handgeschreven document betreft dat door eender wie kan zijn opgesteld, dat aldus geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en dat dan ook niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissingen aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtmotieven.

2.12.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *"Voorst bevatten uw verklaringen en die van uw vrouw een aantal tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen. Volgens uw verklaringen voorzag u geen problemen bij terugkeer naar Rashidiyah en ging u gewoon naar huis waar u gedurende twee dagen bleef met uw vrouw alvorens weer te gaan werken (CGVS man p.34). U volgde uw normale werkregime en uw vrouw was thuis wanneer u dat ook was (CGVS man p.34). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u haar bij uw terugkeer uit Ain el Hilweh opgedragen had bij haar ouders te blijven en niet meer naar het huis te gaan. U zelf zou op het werk gebleven zijn. U zou uw vrouw de reden hiertoe niet meegedeeld hebben (CGVS vrouw p.5). In die periode zou u een paar keer stiekem 's nachts naar het huis van uw vrouw gekomen zijn. U vertelde haar dat u niet naar huis wilde gaan, maar u wilde haar niet zeggen waarom. Dit alles speelde zich af na uw terugkeer uit Ain el Hilweh, zo zegt uw vrouw. Meer nog volgens uw vrouw zou ze sinds 5 april 2017 tot augustus 2017 bij haar ouders gewoond hebben (CGVS vrouw p.5, p.6). U geconfronteerd met haar verklaringen, stelde dat het simpelweg niet klopte wat ze zei. Jullie leidden een normaal leven voor de brand (CGVS man p.34, p.35). Dat jullie geen gelijklopende verklaringen afleggen over de periode na uw terugkeer uit Ain el Hilweh ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen."* Verzoekers laten deze motieven, die bijdragen aan hun algehele ongeloofwaardigheid, volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.13.3. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekers uiteengezette vluchtrelaas. De bemerkingen in de bestreden beslissingen omtrent de door verzoekers gevolgde reisroute zijn bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtoollige motivering kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.12.4. Ook de overige door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Wat betreft de overige documenten met name de identiteitsdocumenten en geboorteaktes kan er aangestipt dat deze slechts een indicatie zijn van uw identiteit en afkomst, maar dat deze geen ander zicht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten van Fatah tonen aan dat u bij Fatah werkte. U kan er echter niet mee aannemelijk maken dat u omwille van uw werk door de groepering rond Billal Badr gevisieerd werd. Wat betreft de foto’s kan hier niet uit afgeleid worden dat dit daadwerkelijk uw huis betreft. Ook de reden waarom en wanneer het huis op de foto vernield werd, is hier niet te achterhalen.”*

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekers in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het feit dat er een strategisch plan bestaat er geenszins op wijst dat UNRWA haar opdracht vervult en dat niets erop wijst dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden.

Waar verzoekers er voorts op wijzen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door

de Raad. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleven, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, geenszins kan gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon zoals blijkt uit hoger aangehaalde informatie. Verzoekers tonen met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoekers nog aanhalen dat UNRWA Palestijnse vluchtelingen geen bescherming biedt tegen daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoekers dienen derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen, alwaar zij in gebreke blijven.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissingen benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: *“Zo verklaarde u dat bijna heel uw familie in el Rashidiyah woonde. Uw ouders woonden samen met uw zus in de bovenverdieping van het huis en uw grootvader woonde beneden. Uw zus J.(...) studeert kunstgeschiedenis in de El Shoakier school in Sur (CGVS man p.15). Een studie waar jaarlijks inschrijvingsgeld voor moet betaald worden. Uw zus I.(...) is gehuwd en woont eveneens in el Rashidiyah (CGVS man p.15, p.16). Haar man werkt in de landbouw en is sinds zeven jaar eveneens werkzaam als militair bij Fatah (CGVS man p.15, p.16). Uw broer M.(...) verhuisde in het kader van gezinshereniging in 2016 naar Duitsland (CGVS man p.16). U heeft eveneens een paar familieleden buiten het kamp wonen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een tweetal maanden op onderdak kon rekenen bij uw familie. Ook uw schoonfamilie stelde haar deuren open om uw vrouw en kinderen op geregelde tijdstippen en voor langere periode op te vangen. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat u bij terugkeer naar Libanon beschikt over een functionerend sociaal en economisch netwerk waar u zeker in het begin op zal kunnen steunen, zodanig dat u niet in mensonterende omstandigheden terecht zou komen. Bovendien verklaarde u dat de reis 25000\$ gekost heeft. U had spaargeld en uw vader heeft ook wat geld bijgelegd (CGVS man p. 9) (CGVS vrouw p.7). Als u zo’n bedrag kan samenbrengen is dit een indicatie dat u het financieel en economisch niet slecht had in Libanon.”* Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon. Immers, uit hun verklaringen blijkt dat zij in Libanon beschikken over een familiaal netwerk waar zij in het verleden reeds op konden rekenen voor onderdak en financiële steun. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen waar zij in het verzoekschrift aanvoeren dat het feit dat hun huis door de brandstichting werd vernield en dat Fatah verzoeker heeft geschrapt van de beweging serieuze aanwijzingen zijn dat zij in geval van terugkeer naar Libanon op geen enkel netwerk zullen kunnen rekenen en in mensonterende omstandigheden zullen terechtkomen. Dit klemt des te meer daar zij geen overtuigende argumenten bijbrengen waarom zij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op hun familiaal netwerk zouden kunnen rekenen tot wanneer zij zelf in staat zijn om terug in hun eigen onderhoud te voorzien. Verzoekers pogen nog te laten uitschijnen dat hun familie zich in een precare financiële situatie bevindt doch zij slagen er, gelet op voormelde vaststellingen en in het bijzonder het hoge bedrag dat zij konden verzamelen om hun reis naar Europa te bekostigen, niet in de Raad hiervan te overtuigen. De stelling dat de familie van verzoeker laaggeschoold is en dat verzoeker zijn studies heeft stopgezet in het tweede middelbaar, kan overigens op zich geen indicatie vormen van de financiële slagkracht van verzoeker zijn familie. Dat verzoeker niet weet hoeveel het jaarlijkse inschrijvingsgeld bedraagt voor de studie kunstgeschiedenis van zijn zus, doet voorts niets af aan het feit dat zijn familie de studies van zijn zus kan bekostigen. De stelling dat zij met hun reis naar Europa al het spaargeld van hun familie hebben uitgegeven betreft tot slot een loutere bewering die niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers in geval van terugkeer naar Libanon in mensonterende omstandigheden zullen terechtkomen. Waar verzoekers nog wijzen op de geringe arbeidsopportunities en de hoge werkloosheidsgraad in het kamp, merkt de Raad op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekers suggereren.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Verzoekers brengen met de argumentatie in het verzoekschrift dat er in Rashidieh een machtsstrijd heerst tussen de verschillende groeperingen die allemaal aan rekrutering van jonge mannen doen en dat UNWRA geen enkel werkgelegenheidsprogramma biedt om de werkloosheidsgraad in het kamp te doen dalen voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidieh van dien aard is dat

zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar zij dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven zoals blijkt uit het voorgaande.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maken ook met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brachten immers noch tijdens hun gehoren, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b)

van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekers voeren aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoekers kunnen in hun betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreeerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de “NGO Najdeh” werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 14 juni 2017 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoekers kunnen dan ook niet ernstig volhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen.”*, noch dat *“de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.”* De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissingen uitdrukkelijk verwijzen.

Verzoekers hebben derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en worden dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten.

De Raad benadrukt te dezen nog dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen enkel betrekking hebben op *“informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan”*. Het gaat derhalve niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad besluit dan ook dat de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 14 juni 2017, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers hun asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoekers tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de verzoeker om internationale bescherming te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoekers hebben overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikten aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoekers hebben dan ook geen belang bij het argument dat zij niet automatisch inzage hebben gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage hebben gevraagd in voornoemde stukken.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoekers tonen op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 15 maart 2019 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een

dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp verslechterd is sinds de Syrische oorlog, brengen verzoekers geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoekers nog betogen dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zij zich aldus richten tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies, dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.19. Voor zover verzoekers de Raad verzoeken om een prejudiciële vraag te richten aan het Europees Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17 ; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.20. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS